

Arrest

nr. 240 776 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 januari 2018 België is binnengekomen, diende op 17 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 8 oktober 2015 in Zwitserland (Eurodac).

1.2. Op 26 februari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 26 februari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/01/2018
Overdracht CGVS: 16/10/2018*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 februari 2019 van 14.10 uur tot 18.00 uur en op 3 juni 2019 van 14.16 uur tot 16.23 uur. U werd beide keren bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Ignace Oger loco meester Alexander Loobuyck woonde het tweede onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Tumul-beroepsgroep te behoren. U bent geboren in 1991 in Mogadishu en woonde er tot uw vertrek eind 2008. Uw moeder behoorde niet tot de Tumul, maar tot de Madhiban. Uw vader verdiende de kost als mecanicien en u hielp uw gezin onderhouden door schoenen te poetsen en in een garage te werken. Op een gegeven moment werd uw zus R. verliefd op een militielid van de Abgal-clan, genaamd A. Uw ouders konden hier niet mee instemmen omdat ze de problemen voorzagen die een dergelijk huwelijk met zich zou meebrengen. A. overtuigde uw zus om een geheim huwelijk aan te gaan. Uw gezin ontdekte dit alles pas nadat uw zus zwanger was geworden. Vervolgens ging uw vader twee keer praten met de familie van A., maar die maakte hem al snel duidelijk dat hun clan niets te maken wilde hebben met die van u en dat hun zoon evenmin iets te maken had met de zwangerschap. Later bleek dat de religieuze man die het huwelijkscontract had afgesloten, vals was en dat uw zus was misleid. Uw vader diende een klacht in bij het politiekantoor, waarna A. werd gearresteerd. Een dag later werd hij echter weer vrijgelaten. Uw gezin werd thuis aangevallen door A. Daarop besloot uw vader het land te verlaten. U reisde met uw gezin naar Jemen, waar u in december 2009 aankwam en tot februari 2015 bleef wonen. Uw gezin kwam terecht in het vluchtelingenkamp Al Kharaz. In Jemen kreeg u te horen dat A. door Al-Shabaab was vermoord en de familie van A. op wraak zinde. Toen de oorlog in Jemen uitbrak verbleef uw broer M.A.M. in Houdeyda. Uw ouders droegen u op hem te gaan halen. Toen u daar aankwam, was hij niet meer te vinden en u slaagde er niet meer in terug te keren naar Al Kharaz door de bombardementen. U verliet Jemen op 1 maart 2015 en vluchtte samen met andere Somaliërs naar Sudan en Libië. Daar verbleef u 6 maanden. U werd er gefolterd omdat u of uw ouders het geld voor de overtocht niet konden betalen. Op 20 september 2015 kwam u aan in Italië. U reisde door naar Zwitserland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 8 oktober 2015. U verliet het land echter voor er een beslissing in uw verzoek werd genomen, aangezien u vernam dat uw broer M.A.M. in België bescherming had gekregen. Op 14 januari 2018 kwam u aan in België en op 17 januari 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: vluchtelingenkaarten op naam van uzelf, uw ouders, uw broers, uw zussen en uw nicht, UNHCR-voedselkaarten op naam van uw vader en broer M.A.M., SIMY-kaarten op naam van uw ouders, twee medische attesten en een document van uw sociaal assistente waarin uw familieleden worden opgesomd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Tijdens het tweede onderhoud stelde u te kampen met stress en geheugenproblemen ten gevolge van het feit dat u niet weet waar uw familieleden zich bevinden en of ze al dan niet nog in leven zijn. U verklaart eveneens medicatie te nemen, meer bepaald pillen tegen stress, slaapmedicatie en vitamines (CGVS II, p. 2-3). U legde tijdens het eerste onderhoud een medisch attest neer, dd. 8 februari 2019 opgesteld door dokter A. Defourny dat slecht leesbaar is en waarin zover leesbaar melding gemaakt wordt van isolement en eenzaamheid als oorzaak van uw geestestoestand. Volgens uw verklaringen gaat het medisch document over de opsporing van uw familieleden en de vraag die u gericht hebt aan Fedasil om in een centrum dicht bij uw broer M.A.M. te gaan wonen. Er werd u gevraagd een leesbaar attest voor te leggen (CGVS I, p. 23-24) en u legde een tweede medisch attest neer dd. 19 maart 2019. In dit attest is er sprake van isolement dat aan de basis ligt van uw mindere gemoedstoestand en gezondheid en wordt een verplaatsing naar een opvangcentrum in de buurt van uw broer u kan helpen. Uit geen enkel attest blijkt voor zover leesbaar dat u niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze uw verklaringen uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te hebben. Noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafajit. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Er zijn meerdere elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate aantasten. Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet eensluidend zijn en dat deze zelfs tegenstrijdig zijn met uw verklaringen in Zwitserland en de verklaringen van uw broer M.A.M. Dit alles doet in sterke mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Op de DVZ verklaart u dat een bendelid uw zus verkrachtte en zwanger maakte, waarop uw vader en oom H. naar de familie van het bendelid gingen. De familie bedreigde uw familie en dwong jullie te zwijgen. Op die manier verhinderden ze dat uw familie naar de rechtbank zou stappen. Ze vielen uw gezin aan, waardoor jullie moesten onderduiken in een ander huis. Al-Shabaab kwam te weten dat uw zus zwanger was en wilde haar oppakken en stenigen. Vervolgens besloten jullie te vluchten naar Jemen. Nadien vernamen jullie dat de man die uw zus verkrachtte, was gedood door Al-Shabaab en de familie van de man op wraak zinde. Voorts stelt u dat u Jemen in juni 2015 verliet en twee of drie maanden doorbracht in Libië (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 1 en 5 en Verklaring DVZ, punt 37).

Tijdens het eerste onderhoud op het CGVS, verklaart u dat uw gezin om twee redenen het land had verlaten. De voornaamste reden was het feit dat uw zus verkracht werd. U verklaart dat de verkrachting plaatsvond nadat A., een militielid, u samen met uw zus zag lopen op straat. Hij pakte eerst uw zus hand vast, waarna u de man probeerde weg te duwen. Hij trok toen een mes en stak dat in uw linkerschouder. A. nam uw zus vervolgens mee naar een kapot huis en verkrachtte haar daar. Twee maanden na de verkrachting bleek uw zus zwanger te zijn. Ook drongen A. en zijn handlangers jullie huis binnen met de bedoeling ervoor te zorgen dat jullie geen klacht zouden indienen. Uw gezin was getipt over hun komst en alle gezinsleden vonden tijdig een onderkomen bij de burens. Daarna dook uw gezin onder bij S. H., een vriend van uw vader die in Benadir woonde. Daar beviel uw zus van haar kind. Uw vader kwam er te weten dat zijn Abgal-buurman uit Wadajir zonder zijn medeweten was gaan praten met de familie van A. voor de inval bij u thuis, maar dat de familie van A. bijzonder slecht gereageerd had en uw familie zelfs met de dood had bedreigd. De tweede reden voor het vertrek uit Somalië was het feit dat uw vader een garage uitbaatte, maar de eigenaar van het pand zijn gereedschappen in beslag nam onder het voorwendsel dat uw vader hem nog een achterstallige huur verschuldigd was. Uw vader werkte daarna niet meer en uw gezin werd geholpen door de Sheikhal- en Abgal-burens. Al deze feiten leidden ertoe dat uw gezin Somalië verliet en naar Jemen trok (CGVS I, p. 16-22).

Opvallend bij dit alles is dat u tijdens het eerste onderhoud uw verklaringen wijzigt over de affiliatie van A.. Eerst stelt u namelijk dat hij behoorde tot de Islamitische Rechtbanken, maar wanneer u later expliciet gevraagd wordt of hij tot een bepaalde bende of groepering behoorde, zegt u dat hij een soort maffiagroep om zich gevormd had die mensen beroofde op straat waarvan hij de leider was (CGVS I, p. 16, 20). U wordt tijdens het eerste onderhoud gewezen op de verschillen met de verklaringen die uw broer M.A.M. ten tijde van zijn verzoek aflegde. Zo verklaarde M.A.M. dat uw zus niet zozeer op straat werd meegenomen en verkracht maar wel dat ze een religieus huwelijk was aangegaan met A. Op hem was ze een jaar eerder verliefd geworden. Uw ouders lieten haar niet toe met een man van de meerderheidsclan te huwen omdat dit clanproblemen zou opleveren. Het huwelijkscontract bleek nadien ongeldig en uw zus was zwanger. Vervolgens deden uw ouders twee vergeefse pogingen om alsnog een huwelijk te laten voltrekken tussen R. en A. De eerste keer gingen ze alleen naar de familie van A., de tweede keer samen met nog met andere mensen, burens van wie sommigen familieleden van u waren. Vervolgens dienden uw ouders een klacht in bij het politiekantoor, waardoor A. opgepakt werd. Nadien werd hij vrijgelaten en werd uw huis onder schot genomen door onbekenden. In de buurt werd het nieuws verspreid dat uw familie achter de arrestatie van A. zat. Uw familie was bang dat Al-Shabaab A. zou executeren en uw zus zou doden en dat de familie van A. zijn dood zou willen wreken op uw familie (CGVS (...) M.A.M., p. 18-20). Wanneer u geconfronteerd wordt met de belangrijkste elementen uit het asielaanvraag van M.A.M., ontkent u dat uw zus heimelijk gehuwd was en houdt u vol dat het wel degelijk om een verkrachting ging. U laat uitschijnen dat uw jongere broer M.A.M. de verkrachting nooit heeft kunnen verkroppen en op wraak zint. U ontkent eveneens dat uw ouders klacht indienden tegen A. bij de politie en stelt dat er achter jullie huis geschoten werd en niet voor de deur (CGVS I, p. 22).

Tijdens het tweede onderhoud maakt u een volledige bocht in uw verklaringen. U brengt dan de versie die hierboven in de inleiding als uw asielaanvraag beschreven staat. Deze stemt geheel overeen met de verklaringen die uw broer tijdens zijn verzoek aflegde. U stelt dat tijdens het eerste onderhoud uw geheugen niet goed werkte, u niet genoeg geslapen had, u van streek was en stress had. U ontkent dat u ooit verwond werd door de man toen die uw zus wilde verkrachten. U stelt nu dat u een letsel opliep toen u persoonlijk met hem ging vechten (CGVS II, p. 4-5). Ook ontkent u dat u verklaarde dat uw vader zijn zaak in beslag werd genomen door de eigenaar van het pand (CGVS II, p. 8). Deze verklaringen verschillen niet alleen grondig van uw eerdere verklaringen op de DVZ en het CGVS, ze staan zelfs haaks op de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland aflegde. Daar vertelde u dat u op 5-jarige leeftijd uit Somalië was vertrokken omwille van de burgeroorlog. U maakt geen melding van persoonlijke problemen die u of uw familieleden te beurt zijn gevallen in Somalië. Verder stelde u in Zwitserland dat het hele gezin terugkeerde naar Somalië bij het uitbreken van de burgeroorlog in Jemen en dat uw vader bij zijn terugkeer naar Somalië was gestorven, waardoor uw gezin geen kostwinner meer had (zie Verslag gehoor (eerste gehoor) van 7 april 2017 - vertaling, V15, V24-25, V36-37). Wanneer het CGVS u hiermee confronteert, ontkent u alles en kunt u evenmin verantwoording geven voor het feit dat u in Zwitserland geen persoonlijk vervolgingsfeit aanhaalde terwijl u op het CGVS er wel beweert te hebben gekend. U stelt alleen dat u wilde dat men u in Zwitserland de nodige medische zorgen gaf, meer bepaald voor uw psychische problemen door het gemis van uw familie en door uw ervaringen in Libië (CGVS II, p. 6-7). Van een verzoeker mag echter ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Dat u enkel medische verzorging of psychische bijstand wilde verkrijgen in Zwitserland, kan de grote verschillen in uw verklaringen niet zonder meer uitklaren en is dus onvoldoende ter verantwoording. Uit uw verklaringen in Zwitserland blijkt verder ook nog dat u uw littekens aan uw linkerschouder, die u op het CGVS toeschrijft aan het gevecht met A., het gevolg zijn van een overval in Jemen (zie Verslag gehoor (eerste gehoor) van 7 april 2017 - vertaling, V78). Daarnaast blijkt ook dat u in Zwitserland andere verklaringen aflegde over uw levenssituatie in Jemen en de precieze omstandigheden van uw vertrek daar (zie Verslag gehoor (eerste gehoor) van 7 april 2017 - vertaling, V53-V75).

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS I en II, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Wanneer het CGVS u hier uitdrukkelijk op wijst en u de kans geboden wordt om te overleggen met uw advocaat, slaat u deze kans af en zegt u enkel dat u tijdens uw tweede onderhoud de waarheid hebt verteld (CGVS II, p. 7).

Voor het overige rijzen er ook twijfels over uw lidmaatschap van de minderheidsgroep Tumul.

Uw beweerde lidmaatschap van een minderheidsgroep volstaat op zich niet om als vluchteling te worden erkend. U moet eveneens een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Naast de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten, werden ook uw algemene levensomstandigheden nagegaan en de invloed van uw zogeheten lidmaatschap van de Tumul op uw levensloop. Uit uw verklaringen blijkt alleszins niet dat u geloofwaardige en voldoende ernstige feiten aanbrengt. Zo vertelt u in het eerste onderhoud dat u gedurende zes maanden naar een koranschool ging maar daar weggejaagd werd omwille van uw afkomst. U stelt dat de kinderen en de leerkrachten u uitlachten en dat uw familie aangesproken, beledigd en bedreigd werd met de dood als er ruzie ontstond tussen u en andere kinderen. Om die reden mocht u van uw ouders niet veel naar buiten gaan (CGVS I, p. 12). Wanneer het CGVS peilt naar voorbeelden van problemen die u en uw familieleden hebben gekend als gevolg van hun lidmaatschap van een minderheidsgroep, haalt u naast de door aangehaalde vervolgingsfeiten die te maken hebben met uw zus het feit aan dat uw vader zijn garage in beslag genomen werd. U kunt dit laatste incident niet situeren in de tijd en komt niet verder dan te zeggen dat het zich voordeed toen jullie nog in Somalië waren. Gevraagd wat er na het verlies van de garage gebeurde, vertelt u onder andere dat uw vader geen garage meer opende en dat jullie overleefden op de inkomsten die uw moeder uit haar naaiwerk haalde en het eten dat de buren van de Abgal- en Sheikhal-clan jullie gedurende een paar maanden gaven. Over deze buren vertelt u verder dat ze goede mensen waren die huizen en geld hadden. De Sheikhal van wie jullie het huis huurden, lieten jullie zelfs in het huis wonen ondanks het feit dat jullie de huur niet konden betalen. Vervolgens vraagt het CGVS u naar de reden achter het behulpzame gedrag van de buren terwijl u eerder verklaarde dat de Somalische maatschappij in het algemeen neerkijkt op de Tumul en Madhiban, minderheidsgroepen uitlacht en onrecht aandoet. Daarop antwoordt u dat de kinderen van uw familie en die van de buren samenspeelden. U laat uitschijnen dat er hierdoor een soort van wederzijds respect was ontstaan maar dat onbekenden op u neerkeken. Dit is hoe dan ook opmerkelijk. De volgende vraag die hieruit rijst, is hoe andere mensen te weten zouden komen dat u tot een minderheidsgroep behoorde. U stelt dat wanneer je je aan het begin van een gesprek bekend maakte als minderheidsgroep, de stemming omsloeg en mensen anders gingen reageren. U beweert later zelfs dat men u soms meteen ging slaan of u ging beroven. Het is dan ook des te opmerkelijk dat u nooit uw clanafkomst verborgen hield en beweert hier nooit over te hebben gelogen. Gezien de mogelijke gevolgen die u aanhaalt, zou er logischerwijze verwacht worden dat u uit zelfbehoud hier niet altijd eerlijk over was geweest (CGVS I, p. 14-16). In het tweede onderhoud ontkent u dat uw vader op een gegeven moment zijn werk of garage kwijt raakte. U stelt dat hij mecanicien was, maar u weet niet waar hij aan de slag ging. Na de vraag meermaals te hebben herhaald of u vader ooit problemen kende omdat hij Tumul was, bevestigt u dit. U legt uit dat zijn clan wordt gediscrimineerd en hij niet respectvol werd aangesproken. U beweert dat hij naast beledigingen ook slagen te verduren kreeg, maar u zegt dit pas wanneer het CGVS hier expliciet om vraagt. Gevraagd in welke situatie uw vader geslagen werd, antwoordt u eerst naast de kwestie door nogmaals algemeen te stellen dat de minderheidsgroepen in Somalië worden gediscrimineerd. Wanneer de vraag nogmaals herhaald wordt, zegt u vaagweg dat uw vader u eens vertelde dat hij geslagen werd omdat er – bij wijze van spreken – een vlieg op een stoel zat. Behalve de beledigingen haalt u geen andere problemen aan die uw vader zou hebben gekend. Ook wanneer naar uw ervaringen wordt gepeild, gaat u allereerst in op algemeen geldende vormen van onrecht die de minderheidsgroepen worden aangedaan. Na verder aandringen van het CGVS, stelt u pas dat u elke dag op straat gestopt werd, dat kinderen van uw leeftijd in groep tegen u vochten en u diende terug te vechten. Daarnaast stelt u dat u elke dag werkte als schoenpoetser bij theewinkels of in de garage. Ook dit is opmerkelijk aangezien u in het eerste onderhoud stelde dat u niet vaak naar buiten mocht. Van iemand die tot zijn 18e levensjaar in Mogadishu heeft gewoond en verklaart als schoenpoetser te hebben gewerkt om zijn gezin te onderhouden, mag verwacht worden dat hij enig idee kan geven van zijn loon. U stelt dat u schoenen poetste voor de prijs van een kop thee of soms minder, maar u kent de kostprijs van een kop thee niet. U verklaart uw onwetendheid door de het feit dat u niet weet of uw familie dood is of in leven (CGVS II, p. 7-9). Eveneens zou van een persoon van uw leeftijd en met uw achtergrond niet alleen veel concretere informatie worden verwacht over de problemen die u en uw familie kenden met meerderheidsclans maar ook dat u spontaan meer voorbeelden te melden had.

Uw wisselende verklaringen bieden geen duidelijk zicht op uw precieze levensomstandigheden in Somalië, wat uw geloofwaardigheid ondermijnt. In het eerste onderhoud maakt u enerzijds gewag van denigrerende opmerkingen waarmee uw familie te maken kreeg en sociale uitsluiting op school en in het algemeen. Anderzijds stelde u wel steun en hulp te hebben gekregen van de lokale gemeenschap bestaande uit meerderheidsclans waarvan u deel uitmaakte. Dit alles kan bezwaarlijk worden gecategoriseerd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw laatste versie blijkt dat u amper doorleefde informatie kan geven over de manier waarop uw lidmaatschap en dat van uw familie van een beroepsgroep jullie leven heeft beïnvloed, meer bepaald de problemen die uw gezin daardoor ervaarde.

Uw afwijkende, vage en weinig concrete antwoorden op de vragen tasten verder de waarachtigheid van uw beweerde Tumul-afkomst of wijzen er mogelijk op dat u veel minder lang in Somalië hebt gewoond dan u beweert.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Mogadishu en zijn er ernstige twijfels over uw lidmaatschap van de Tumul, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De vluchtelingenkaarten ondersteunen uw verklaringen over uw verblijf in Jemen en uw familieleden. Deze elementen staan op zich niet ter discussie. De Gabooye-lidkaarten op naam van uw ouders kunnen uw verklaringen veel minder ondersteunen aangezien er sterke twijfels zijn over de geloofwaardigheid van uw behoren tot de Tumalminderheidsgroep. Bovendien kunnen deze documenten net als andere Somalische documenten zijn nagemaakt of op frauduleuze wijze zijn verkregen. Bovendien blijkt nergens uit deze lidkaarten dat u of uw ouders in Somalië omwille van hun behoren tot een minderheidsgroep feiten hebben meegemaakt die als vervolging kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. In het medisch document dat u neerlegt is zoals eerder aangegeven sprake van isolement. Dit attest verwijst voor zover het leesbaar is op geen enkele manier naar de redenen dat u Somalië hebt verlaten en heeft dan ook geen ondersteunende waarde voor de door u aangehaalde vluchtmotieven. Op het CGVS verklaarde u meermaals psychisch te lijden door de het feit dat u niet weet waar uw ouders en andere gezinsleden zich bevinden en of ze nog in leven zijn. U stelt hiervoor psychische hulp te hebben gezocht maar voegt eraan toe dat uw afspraak bij een hulpverlener uiteindelijk niet plaatsvond (CGVS II, p. 2-3). Achteraf legde u geen attesten neer waaruit blijkt dat u na de onderhouden op het CGVS in behandeling bent gegaan of geweest voor uw psychische problemen. Uit uw onderhouden op het CGVS blijkt hoe dan ook dat u in staat was om uw asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de medische elementen waarvan u melding maakt en die in het attest beschreven staan, een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek of de redenen waarop deze is gestoeld. Medische problemen ressorteren bovendien niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus.

UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door mortieraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt.

Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

*Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende stelt het eerstens dat verzoekende partij de asielinstanties zou hebben trachten te misleiden. Zo verwijt zij haar tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd tijdens haar eerste en haar tweede gehoor, alsook tijdens haar asielaanvraag in Zwitserland en dat in België.

Verzoekende partij heeft tijdens beide gehoren aangehaald zware psychische problemen te hebben, waarvoor zij medicatie neemt. Ook legde zij verschillende medische attesten voor waaruit haar mentale problemen blijken.

[citaat bestreden beslissing]

Aldus bevestigen de behandelende artsen dat verzoekende partij kampt met isolement en eenzaamheid, wordt gesteld dat de gemoedstoestand van verzoekende partij ernstig verstoord is door al hetgeen zij heeft meegemaakt in haar leven.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen bijzondere steunmaatregelen nodig zouden zijn om haar huidige asielaanvraag op een degelijke manier te kunnen doen.

Verzoekende partij was tijdens het eerste gehoor bijzonder verward en leed aan stress. Zij heeft dan ook enkele verklaringen gedaan die niet stroken met de werkelijkheid. Zij heeft dat tijdens het tweede gehoor ook duidelijk aangegeven en was toen in een beter gemoedstoestand om haar relaas te doen.

Zij heeft op dat ogenblik ook alle correcte redenen gegeven waarom zij gevlucht is uit Somalië en waarom zij er niet terug naartoe kan.

Wat betreft haar verklaringen voor de Zwitserse autoriteiten, merkt verzoekende partij op dat zij er medisch nog erger aan toe was dan toen zij hier in België aankwam. Zij heeft er dan ook zaken verklaard die zij zich helemaal niet meer herinnert. Zij was volledig verward en in een ernstig nood aan medische zorg. Dat was op dat ogenblik ook haar enige zorg. Zoals zij tevens verklaarde op het CGVS, waas in Zwitserland voor haar voornamelijk van belang dat zij er zo snel mogelijk medische hulp en ondersteuning kreeg.

De enige correcte verklaringen zijn degene die verzoekende partij gedaan heeft tijdens haar tweede gehoor op het CGVS en die tevens volledig stroken met de verklaringen van haar broer, die erkend werd als vluchteling in België

Verzoekende partij meent dat verwerende partij rekening had moeten houden met haar bijzonder kwetsbaar profiel en is van mening dat zij bijzonder onredelijk te werk is gegaan bij de beoordeling van haar asielaanvraag en ten onrechte helemaal geen rekening heeft gehouden met haar gemoedstoestand en medische problemen, die bevestigd werden door verschillende artsen.

Verzoekende partij heeft nooit intentioneel de asielinstanties trachten te misleiden. Daar waar er tegenstrijdigheden en misverstanden zijn ontstaan, is te wijten aan haar psychische en mentale problemen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij erg onredelijk te werk is gegaan bij de beoordeling van haar asielaanvraag.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 VV

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De zeer recente aanslagen in Mogadishu tonen aan dat het nergens veilig is voor verzoekende partij om zich te vestigen. Er kan op heden niet (meer) gesproken worden van een veilig alternatief om zich waar dan ook in Somalië te vestigen.

Verwerende partij kan niet meer volhouden dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in Somalië en dat verzoekende partij geen gevaar zou lopen slachtoffer te worden van een volgende bomaanslag. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan eens de gewone burgers het slachtoffer worden van deze aanslagen.

Recentelijk nog, namelijk op 24 juli 2019, gebeurde er nog een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen (zie <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuis-mogadishu~a9534eed/>)

Op 2 maart 2019 gebeurde er tevens een zware aanslag na een bomaanslag met vuurgevecht, waarbij minstens 36 doden vielen (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/03/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht/>)

Op 22 december 2018 gebeurde er tevens een dubbele zelfmoordaanslag die minstens 22 mensen het leven kostte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-22-doden-door-dubbele-zelfmoordaanslag-in-mogadishu~a162cbff/>)

Op 9 november 2018 was vond er ook reeds een aanslag met drie bomauto's plaats die minstens 41 mensen het leven kostte en 106 gewonden veroorzaakte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/dodentol-bij-aanslagen-met-bomauto-s-in-somalie-loopt-verder-op-41-doden-en-106-gewonden~a3c7de97/>)

De verwerende partij vindt deze vicieuze cirkel van geweld blijkbaar niet voldoende om de verzoekende partij het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen.

II.2.2. Ook het CEDOCA rapport bevestigt de onveiligheidssituatie in Mogadishu p. 37:

[citaat uit COI Focus]

Op p. 38 blijkt duidelijk dat het geweld toeneemt en niet afneemt:

[citaat uit COI Focus]

Zie ook p 41:

[citaat uit COI Focus]

II.2.3. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds veel burgersslachtoffers maakt en dat burgers snel gevisieerd kunnen worden (p. 48):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid, weliswaar afhankelijk van de wijk waar men woont (p. 67) :

[citaat uit COI Focus]

De hierboven reeds geciteerde aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanwezige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld.

Hoe de verwerende partij kan stellen dat de situatie in Somalië niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.4 Maar er is meer, de verwerende partij publiceerde onlangs op haar site het volgende COI Focus rapport « COI Focus : « Somalië - Veiligheidssituatie in Mogadishu » dd 22 oktober 2019.

Hierin wordt nogmaals de gevaarlijke en complexe situatie in Mogadishu beschreven - verwerende partij ontkent dit tevens niet.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij zelfs na dit rapport kan blijven volharden dat verzoekende partij minstens niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het COI Focus rapport dd 22 oktober 2019 stelt dat Al Shabab nog steeds aanslagen pleegt, zelfs in regio's die onder controle staan van de overheid, p. 10 :

[citaat uit COI Focus]

De situatie is er in 2019 erger en erger aan het worden : p. 13 :

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het onmogelijk om een exact getal te plakken op het aantal aanslagen en doden door Al Shabab:

[citaat uit COI Focus]

Toch zijn de cijfers werkelijk hallucinant, p. 28-29 :

[citaat uit COI Focus]

[citaat uit COI Focus]

p. 30-32:

[citaat uit COI Focus]

p. 35-36

[citaat uit COI Focus]

Men kan aldus niet blijven volharden dat de overheid de controle zou hebben over Mogadishu, het geweld is ver verspreid en iedereen is er in gevaar : (p. 37-38) :

[citaat uit COI Focus]

(...)

[citaat uit COI Focus]

(...)

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het niet enkel AL Shabab die er aanslagen pleegt (p. 27):

[citaat uit COI Focus]

Al Shabaab organiseert zich ook beter en beter en de aanslagen worden steeds complexer; (p. 17-18):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport bevestigt dat er niet kan gesproken worden van een veilige situatie en dat de inwoners vaak moeten instaan voor hun eigen veiligheid : cf. p. 50:

[citaat uit COI Focus]

Zelfs de clans zijn niet in staat om hun leden te beschermen (p. 50-51):

[citaat uit COI Focus]

(...)(p. 23-24):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport besluit dat de situatie in Mogadishu erg instabiel is en dat Al Shabab nog steeds een groot gevaar vormt voor de veiligheid, waardoor er nog steeds honderden doden vallen door terreur p. 60 :

[citaat uit COI Focus]

Het is aldus onbegrijpelijk dat verwerende partij nog durft te stellen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot toekenning van subsidiaire bescherming.

II.2.4. Ook de Verenigde Naties beklemtonen én bevestigen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.9"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",26 which disproportionately affects the civilian population.27 During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.28"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.38 Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.39 Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.40 In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.41 Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.42"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan"

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member; and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February; which killed 30 people and injured 60.

In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan thans in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en Aldus het non refolementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu.

Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties.

On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children. Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance..

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.1.2. In een aanvullende nota van 10 augustus 2020 brengt de commissaris-generaal COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 21 april 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat hij bijzondere procedurele noden had die werden miskend. Uit de gegevens over zijn procedure in Zwitserland blijkt geenszins dat hij er toen nog erger aan toe was dan in België. Wat verzoekers gezondheidstoestand in België betreft wordt de bestreden beslissing gevolgd dat er slechts sprake is van loutere beweringen over het gebruik van bepaalde medicatie en dat de medische attesten vermelden dat hij beter zou worden overgeplaatst naar een opvangplaats dicht bij zijn broer M. omdat hij lijdt onder het isolement en de eenzaamheid. Uit geen enkel element dat voorligt blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze zijn verklaringen uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. De Raad merkt bijkomend op dat de notities van het interview in Zwitserland en de notities van de persoonlijke onderhouds bij het Commissariaat-generaal geen aanwijzingen bevatten dat verzoeker niet in staat was om alle redenen voor zijn vertrek uit Somalië en de relevante elementen van zijn verzoek correct weer te geven.

De bestreden beslissing motiveert correct dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten, zijnde dat hij gevisieerd wordt door A., een militielid van de Abgal-clan en diens familie, noch aan verzoekers verklaringen dat hij zou behoren tot de minderheidsclan Tumul. De Raad bevestigt de motivering die steunt op het feit dat verzoekers wisselende en frappant tegenstrijdige verklaringen over zijn beweerdde problemen in Mogadishu de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. De bestreden beslissing confronteert verzoeker bovendien met het feit dat hij en zijn broer A.M.M. tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten. Het argument in het verzoekschrift dat de enige correcte verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, diegene zijn die hij heeft afgelegd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal en die tevens volledig stroken met de verklaringen van zijn broer, is niet ernstig, gelet op de frappante tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen. Verzoeker steunt op een relaas dat niet het zijne is.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Tijdens het tweede onderhoud stelde u te kampen met stress en geheugenproblemen ten gevolge van het feit dat u niet weet waar uw familieleden zich bevinden en of ze al dan niet nog in leven zijn. U verklaart eveneens medicatie te nemen, meer bepaald pillen tegen stress, slaapmedicatie en vitamines (CGVS II, p. 2-3). U legde tijdens het eerste onderhoud een medisch attest neer, dd. 8 februari 2019 opgesteld door dokter A. Defourny dat slecht leesbaar is en waarin zover leesbaar melding gemaakt wordt van isolement

en eenzaamheid als oorzaak van uw geestestoestand. Volgens uw verklaringen gaat het medisch document over de opsporing van uw familieleden en de vraag die u gericht hebt aan Fedasil om in een centrum dicht bij uw broer M.A.M. te gaan wonen. Er werd u gevraagd een leesbaar attest voor te leggen (CGVS I, p. 23-24) en u legde een tweede medisch attest neer dd. 19 maart 2019. In dit attest is er sprake van isolement dat aan de basis ligt van uw mindere gemoedstoestand en gezondheid en wordt een verplaatsing naar een opvangcentrum in de buurt van uw broer u kan helpen. Uit geen enkel attest blijkt voor zover leesbaar dat u niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze uw verklaringen uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te hebben. Noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafajit. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Er zijn meerdere elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate aantasten. Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet eensluidend zijn en dat deze zelfs tegenstrijdig zijn met uw verklaringen in Zwitserland en de verklaringen van uw broer M.A.M. Dit alles doet in sterke mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Op de DVZ verklaart u dat een bendelid uw zus verkrachtte en zwanger maakte, waarop uw vader en oom H. naar de familie van het bendelid gingen. De familie bedreigde uw familie en dwong jullie te zwijgen. Op die manier verhinderden ze dat uw familie naar de rechtbank zou stappen. Ze vielen uw gezin aan, waardoor jullie moesten onderduiken in een ander huis. Al-Shabaab kwam te weten dat uw zus zwanger was en wilde haar oppakken en stenigen. Vervolgens besloten jullie te vluchten naar Jemen. Nadien vernamen jullie dat de man die uw zus verkrachtte, was gedood door Al-Shabaab en de familie van de man op wraak zinde. Voorts stelt u dat u Jemen in juni 2015 verliet en twee of drie maanden doorbracht in Libië (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 1 en 5 en Verklaring DVZ, punt 37).

Tijdens het eerste onderhoud op het CGVS, verklaart u dat uw gezin om twee redenen het land had verlaten. De voornaamste reden was het feit dat uw zus verkracht werd. U verklaart dat de verkrachting plaatsvond nadat A., een militielid, u samen met uw zus zag lopen op straat. Hij pakte eerst uw zus hand vast, waarna u de man probeerde weg te duwen. Hij trok toen een mes en stak dat in uw linkerschouder. A. nam uw zus vervolgens mee naar een kapot huis en verkrachtte haar daar. Twee maanden na de verkrachting bleek uw zus zwanger te zijn. Ook drongen A. en zijn handlangers jullie huis binnen met de bedoeling ervoor te zorgen dat jullie geen klacht zouden indienen.

Uw gezin was getipt over hun komst en alle gezinsleden vonden tijdig een onderkomen bij de bureu. Daarna dook uw gezin onder bij S. H., een vriend van uw vader die in Benadir woonde. Daar beviel uw zus van haar kind. Uw vader kwam er te weten dat zijn Abgal-buurman uit Wadajir zonder zijn medeweten was gaan praten met de familie van A. voor de inval bij u thuis, maar dat de familie van A. bijzonder slecht gereageerd had en uw familie zelfs met de dood had bedreigd. De tweede reden voor het vertrek uit Somalië was het feit dat uw vader een garage uitbaatte, maar de eigenaar van het pand zijn gereedschappen in beslag nam onder het voorwendsel dat uw vader hem nog een achterstallige huur verschuldigd was. Uw vader werkte daarna niet meer en uw gezin werd geholpen door de Sheikhal- en Abgal-buren. Al deze feiten leidden ertoe dat uw gezin Somalië verliet en naar Jemen trok (CGVS I, p. 16-22). Opvallend bij dit alles is dat u tijdens het eerste onderhoud uw verklaringen wijzigt over de affiliatie van A.. Eerst stelt u namelijk dat hij behoorde tot de Islamitische Rechtbanken, maar wanneer u later expliciet gevraagd wordt of hij tot een bepaalde bende of groepering behoorde, zegt u dat hij een soort maffiagroep om zich gevormd had die mensen beroofde op straat waarvan hij de leider was (CGVS I, p. 16, 20). U wordt tijdens het eerste onderhoud gewezen op de verschillen met de verklaringen die uw broer M.A.M. ten tijde van zijn verzoek aflegde. Zo verklaarde M.A.M. dat uw zus niet zozeer op straat werd meegenomen en verkracht maar wel dat ze een religieus huwelijk was aangegaan met A. Op hem was ze een jaar eerder verliefd geworden. Uw ouders lieten haar niet toe met een man van de meerderheidsclan te huwen omdat dit clanproblemen zou opleveren. Het huwelijkscontract bleek nadien ongeldig en uw zus was zwanger. Vervolgens deden uw ouders twee vergeefse pogingen om alsnog een huwelijk te laten voltrekken tussen R. en A. De eerste keer gingen ze alleen naar de familie van A., de tweede keer samen met nog met andere mensen, bureu van wie sommigen familieleden van u waren. Vervolgens dienden uw ouders een klacht in bij het politiekantoor, waardoor A. opgepakt werd. Nadien werd hij vrijgelaten en werd uw huis onder schot genomen door onbekenden. In de buurt werd het nieuws verspreid dat uw familie achter de arrestatie van A. zat. Uw familie was bang dat Al-Shabaab A. zou executeren en uw zus zou doden en dat de familie van A. zijn dood zou willen wreken op uw familie (CGVS (...) M.A.M., p. 18-20). Wanneer u geconfronteerd wordt met de belangrijkste elementen uit het asielrelaas van M.A.M., ontkent u dat uw zus heimelijk gehuwd was en houdt u vol dat het wel degelijk om een verkrachting ging. U laat uitschijnen dat uw jongere broer M.A.M. de verkrachting nooit heeft kunnen verkroppen en op wraak zint. U ontkent eveneens dat uw ouders klacht indienden tegen A. bij de politie en stelt dat er achter jullie huis geschoten werd en niet voor de deur (CGVS I, p. 22).

Tijdens het tweede onderhoud maakt u een volledige bocht in uw verklaringen. U brengt dan de versie die hierboven in de inleiding als uw asielrelaas beschreven staat. Deze stemt geheel overeen met de verklaringen die uw broer tijdens zijn verzoek aflegde. U stelt dat tijdens het eerste onderhoud uw geheugen niet goed werkte, u niet genoeg geslapen had, u van streek was en stress had. U ontkent dat u ooit verwond werd door de man toen die uw zus wilde verkrachten. U stelt nu dat u een letsel opliep toen u persoonlijk met hem ging vechten (CGVS II, p. 4-5). Ook ontkent u dat u verklaarde dat uw vader zijn zaak in beslag werd genomen door de eigenaar van het pand (CGVS II, p. 8). Deze verklaringen verschillen niet alleen grondig van uw eerdere verklaringen op de DVZ en het CGVS, ze staan zelfs haaks op de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland aflegde. Daar vertelde u dat u op 5-jarige leeftijd uit Somalië was vertrokken omwille van de burgeroorlog. U maakt geen melding van persoonlijke problemen die u of uw familieleden te beurt zijn gevallen in Somalië. Verder stelde u in Zwitserland dat het hele gezin terugkeerde naar Somalië bij het uitbreken van de burgeroorlog in Jemen en dat uw vader bij zijn terugkeer naar Somalië was gestorven, waardoor uw gezin geen kostwinner meer had (zie Verslag gehoor (eerste gehoor) van 7 april 2017 - vertaling, V15, V24-25, V36-37). Wanneer het CGVS u hiermee confronteert, ontkent u alles en kunt u evenmin verantwoording geven voor het feit dat u in Zwitserland geen persoonlijk vervolgingsfeiten aanhaalde terwijl u op het CGVS er wel beweert te hebben gekend. U stelt alleen dat u wilde dat men u in Zwitserland de nodige medische zorgen gaf, meer bepaald voor uw psychische problemen door het gemis van uw familie en door uw ervaringen in Libië (CGVS II, p. 6-7). Van een verzoeker mag echter ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Dat u enkel medische verzorging of psychische bijstand wilde verkrijgen in Zwitserland, kan de grote verschillen in uw verklaringen niet zonder meer uitklaren en is dus onvoldoende ter verantwoording. Uit uw verklaringen in Zwitserland blijkt verder ook nog dat u uw littekens aan uw linkerschouder, die u op het CGVS toeschrijft aan het gevecht met A., het gevolg zijn van een overval in Jemen (zie Verslag gehoor (eerste gehoor) van 7 april 2017 - vertaling, V78). Daarnaast blijkt ook dat u in Zwitserland andere verklaringen aflegde over uw levenssituatie in Jemen en de precieze omstandigheden van uw vertrek daar (zie Verslag gehoor (eerste gehoor) van 7 april 2017 - vertaling, V53-V75).

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS I en II, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Wanneer het CGVS u hier uitdrukkelijk op wijst en u de kans geboden wordt om te overleggen met uw advocaat, slaat u deze kans af en zegt u enkel dat u tijdens uw tweede onderhoud de waarheid hebt verteld (CGVS II, p. 7).

Voor het overige rijzen er ook twijfels over uw lidmaatschap van de minderheidsgroep Tumal. Uw beweerde lidmaatschap van een minderheidsgroep volstaat op zich niet om als vluchteling te worden erkend. U moet eveneens een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Naast de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten, werden ook uw algemene levensomstandigheden nagegaan en de invloed van uw zogeheten lidmaatschap van de Tumal op uw levensloop. Uit uw verklaringen blijkt alleszins niet dat u geloofwaardige en voldoende ernstige feiten aanbrengt. Zo vertelt u in het eerste onderhoud dat u gedurende zes maanden naar een koranschool ging maar daar weggejaagd werd omwille van uw afkomst. U stelt dat de kinderen en de leerkrachten u uitlachten en dat uw familie aangesproken, beledigd en bedreigd werd met de dood als er ruzie ontstond tussen u en andere kinderen. Om die reden mocht u van uw ouders niet veel naar buiten gaan (CGVS I, p. 12). Wanneer het CGVS peilt naar voorbeelden van problemen die u en uw familieleden hebben gekend als gevolg van hun lidmaatschap van een minderheidsgroep, haalt u naast de door aangehaalde vervolgingsfeiten die te maken hebben met uw zus het feit aan dat uw vader zijn garage in beslag genomen werd. U kunt dit laatste incident niet situeren in de tijd en komt niet verder dan te zeggen dat het zich voordeed toen jullie nog in Somalië waren. Gevraagd wat er na het verlies van de garage gebeurde, vertelt u onder andere dat uw vader geen garage meer opende en dat jullie overleefden op de inkomsten die uw moeder uit haar naaiwerk haalde en het eten dat de buren van de Abgal- en Sheikhal-clan jullie gedurende een paar maanden gaven. Over deze buren vertelt u verder dat ze goede mensen waren die huizen en geld hadden. De Sheikhal van wie jullie het huis huurden, lieten jullie zelfs in het huis wonen ondanks het feit dat jullie de huur niet konden betalen. Vervolgens vraagt het CGVS u naar de reden achter het behulpzame gedrag van de buren terwijl u eerder verklaarde dat de Somalische maatschappij in het algemeen neerkijkt op de Tumal en Madhiban, minderheidsgroepen uitlacht en onrecht aandoet. Daarop antwoordt u dat de kinderen van uw familie en die van de buren samenspeelden. U laat uitschijnen dat er hierdoor een soort van wederzijds respect was ontstaan maar dat onbekenden op u neerkeken. Dit is hoe dan ook opmerkelijk. De volgende vraag die hieruit rijst, is hoe andere mensen te weten zouden komen dat u tot een minderheidsgroep behoorde. U stelt dat wanneer je je aan het begin van een gesprek bekend maakte als minderheidsgroep, de stemming omsloeg en mensen anders gingen reageren. U beweert later zelfs dat men u soms meteen ging slaan of u ging beroven. Het is dan ook des te opmerkelijk dat u nooit uw clanafkomst verborgen hield en beweert hier nooit over te hebben gelogen. Gezien de mogelijke gevolgen die u aanhaalt, zou er logischerwijze verwacht worden dat u uit zelfbehoud hier niet altijd eerlijk over was geweest (CGVS I, p. 14-16). In het tweede onderhoud ontkent u dat uw vader op een gegeven moment zijn werk of garage kwijt raakte. U stelt dat hij mecanicien was, maar u weet niet waar hij aan de slag ging. Na de vraag meermaals te hebben herhaald of u vader ooit problemen kende omdat hij Tumal was, bevestigt u dit. U legt uit dat zijn clan wordt gediscrimineerd en hij niet respectvol werd aangesproken. U beweert dat hij naast beledigingen ook slagen te verduren kreeg, maar u zegt dit pas wanneer het CGVS hier expliciet om vraagt. Gevraagd in welke situatie uw vader geslagen werd, antwoordt u eerst naast de kwestie door nogmaals algemeen te stellen dat de minderheidsgroepen in Somalië worden gediscrimineerd. Wanneer de vraag nogmaals herhaald wordt, zegt u vaagweg dat uw vader u eens vertelde dat hij geslagen werd omdat er – bij wijze van spreken – een vlieg op een stoel zat. Behalve de beledigingen haalt u geen andere problemen aan die uw vader zou hebben gekend. Ook wanneer naar uw ervaringen wordt gepeild, gaat u allereerst in op algemeen geldende vormen van onrecht die de minderheidsgroepen worden aangedaan. Na verder aandringen van het CGVS, stelt u pas dat u elke dag op straat gestopt werd, dat kinderen van uw leeftijd in groep tegen u vochten en u diende terug te vechten. Daarnaast stelt u dat u elke dag werkte als schoenpoetser bij theewinkels of in de garage. Ook dit is opmerkelijk aangezien u in het eerste onderhoud stelde dat u niet vaak naar buiten mocht. Van iemand die tot zijn 18e levensjaar in Mogadishu heeft gewoond en verklaart als schoenpoetser te hebben gewerkt om zijn gezin te onderhouden, mag verwacht worden dat hij enig idee kan geven van zijn loon. U stelt dat u schoenen poetste voor de prijs van een kop thee of soms minder, maar u kent de kostprijs van een kop thee niet. U verklaart uw onwetendheid door de het feit dat u niet weet of uw familie dood is of in leven (CGVS II, p. 7-9). Eveneens zou van een persoon van uw leeftijd en met uw achtergrond niet alleen veel concretere informatie worden verwacht over de problemen die u en uw familie kenden met meerderheidsclans maar ook dat u spontaan meer voorbeelden te melden had.

Uw wisselende verklaringen bieden geen duidelijk zicht op uw precieze levensomstandigheden in Somalië, wat uw geloofwaardigheid ondermijnt. In het eerste onderhoud maakt u enerzijds gewag van denigrerende opmerkingen waarmee uw familie te maken kreeg en sociale uitsluiting op school en in het algemeen. Anderzijds stelde u wel steun en hulp te hebben gekregen van de lokale gemeenschap bestaande uit meerderheidsclans waarvan u deel uitmaakte. Dit alles kan bezwaarlijk worden gecategoriseerd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw laatste versie blijkt dat u amper doorleefde informatie kan geven over de manier waarop uw lidmaatschap en dat van uw familie van een beroepsgroep jullie leven heeft beïnvloed, meer bepaald de problemen die uw gezin daardoor ervaarde. Uw afwijkende, vage en weinig concrete antwoorden op de vragen tasten verder de waarachtigheid van uw beweerde Tumul-afkomst of wijzen er mogelijk op dat u veel minder lang in Somalië hebt gewoond dan u beweert.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Mogadishu en zijn er ernstige twijfels over uw lidmaatschap van de Tumul, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De vluchtelingenkaarten ondersteunen uw verklaringen over uw verblijf in Jemen en uw familieleden. Deze elementen staan op zich niet ter discussie. De Gabooye-lidkaarten op naam van uw ouders kunnen uw verklaringen veel minder ondersteunen aangezien er sterke twijfels zijn over de geloofwaardigheid van uw behoren tot de Tumalminderheidsgroep. Bovendien kunnen deze documenten net als andere Somalische documenten zijn nagemaakt of op frauduleuze wijze zijn verkregen. Bovendien blijkt nergens uit deze lidkaarten dat u of uw ouders in Somalië omwille van hun behoren tot een minderheidsgroep feiten hebben meegemaakt die als vervolging kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. In het medisch document dat u neerlegt is zoals eerder aangegeven sprake van isolement. Dit attest verwijst voor zover het leesbaar is op geen enkele manier naar de redenen dat u Somalië hebt verlaten en heeft dan ook geen ondersteunende waarde voor de door u aangehaalde vluchtmotieven. Op het CGVS verklaarde u meermaals psychisch te lijden door de het feit dat u niet weet waar uw ouders en andere gezinsleden zich bevinden en of ze nog in leven zijn. U stelt hiervoor psychische hulp te hebben gezocht maar voegt eraan toe dat uw afspraak bij een hulpverlener uiteindelijk niet plaatsvond (CGVS II, p. 2-3). Achteraf legde u geen attesten neer waaruit blijkt dat u na de onderhouden op het CGVS in behandeling bent gegaan of geweest voor uw psychische problemen. Uit uw onderhouden op het CGVS blijkt hoe dan ook dat u in staat was om uw asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de medische elementen waarvan u melding maakt en die in het attest beschreven staan, een afbreuk doen aan de uitkomst van uw verzoek of de redenen waarop deze is gestoeld. Medische problemen ressorteren bovendien niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie subsidiaire bescherming."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu stelt de Raad vast dat Mogadishu kan worden beschouwd als de regio waar verzoeker leeft en zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie aldaar.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en geciteerd door verzoeker in zijn verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds. Dit wordt ook bevestigd in de meest recente COI Focus van Cedoca van 21 april 2020.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP